

tror, at Fremtiden vilde paaskønne en saadan Bestræbelse mere end Rejsningen af en saadan Kamp som den, man i hvert Fald fra nogle Sider truer med i Anledning af det kommunale Valgretsspørgsmaal.

Det følger af sig selv, at jeg ved en Udtalelse som den, jeg her tillader mig at fremsætte, ikke kan fordybe mig i Enkeltheder; jeg har ganske vist tænkt derover, men det finder jeg ikke Anledning til, jeg vil kun have det sagt her i dette Ting, at min Opfattelse er modnet i den Retning, at skal Udviklingen i vort Land komme til at gaa roligt, bliver det en Nødvendighed, at der foregaar en Omdannelse ogsaa af andre Bestemmelser i Forfatningen, f. Eks. at der tilvejebringes større Sikkerhed for, at der til alle Tider kan vedtages en Finanslov paa normal Maade af Tingene. Men hvad der vil ske i den Retning eller ikke, derom kan jeg ikke vide noget, og dertil er den Stilling, jeg nu indtager, af en alt for beskeden Art, til at jeg kunde tænke mig at optræde som Foregangsmand ved dette Spørgsmaals yderligere Udvikling, enten i en mere uvidet eller mere begrænset Form.

Jørgen Jensen: Paa indeværende Aars Finanslov findes der optaget en Bevilling til tvende Opdragelsesanstalter, en for Piger paa Fyn og en for Drengene i Jylland: Braaskovgaard. Det er blevet oplyst, saavel af den højtærede Justitsminister i Gaar som af Finansudvalget Ordfører (J. Jensen [Aalborg Amts 1ste Valgkreds]), at i hvert Fald Arbejdet ved Opførelsen af den sidste er udbudt privat, og at denne Udbydelse er sket med Finansudvalgets enstemmige Billigelse eller i hvert Fald uden Indsigelse derfra. Det er endvidere oplyst, at den Nedsættelse, som fandt Sted for Braaskovgaards Vedkommende, fra 151,000 Kr. til 136,000 Kr., var den, der foranledigede, at Arbejdet ikke blev offentligt udbudt. Hvis saa er Tilfældet, beklager jeg Nedsættelsen, thi min Bestræbelse er hele Tiden gaaet ud paa om muligt at skaffe Arbejdet til de lokale Haandværksmestre i Egnen.

Anderledes forholder Sagen sig med Socialdemokraterne; jeg lagde Mærke til, at da det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) berørte Sagen, skete det meget kort og ganske i Forbigaaende. Jeg forstod det, da jeg gik ud fra, at det ærede Medlem havde sin Viden fra sit Partis Organ i Horsens og derfor nok havde lagt Mærke til disse forskellige Attester, dette Parti-

organ havde indhentet sig offentlig for sin Behandling af denne Sag. Det undrer mig heller ikke, at det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen), der havde Ordet i Gaar, heller ikke omtalte Sagen, han er nemlig Redaktør af „Horsens Socialdemokrat“. Men hvad der undrer mig, er, at skønt denne Mand, som var ude i Egnen for at hente Oplysninger i Sagen, udtrykkelig sagde til de Mænd, hos hvem han søgte Oplysning, at Sagen egnede sig ikke til offentlig Omtale, og at han ikke havde i Sinde at skrive om den i Bladene — jeg gaar ud fra, at det var paa Grundlag heraf, at han fik Oplysningerne —, skrev han til Trods derfor allerede næste Dag en Brandartikel i „Horsens Socialdemokrat“ om Spørgsmaalet. Jeg søger en Forklaring deri, at der jo hos Socialdemokraterne er en stærkt fremtrædende Hunger efter at udøve Kritik, ganske vist ikke, naar det gælder egne Forhold, deres egne Foretagenders Ledelse, hvad enten det er Margarinefabriker eller lignende, men naar det gælder at kritisere politiske Modstandere. Og jeg søger en yderligere Bekræftelse paa min Formodning deri, at jeg ved, at han ved denne Lejlighed blev gjort opmærksom paa, at jeg for længst havde udtalt, at der var forskellige Forhold ved dette Byggeforetagende, jeg vilde paatale ved Finanslovens 1ste Behandling. Det forekommer mig, at det sikkert har været dette, der stærkere end noget andet har tilskyndet ham til netop hurtigt at drage Sagen frem.

Jeg finder imidlertid Anledning til at gøre nogle Bemærkninger om denne Sags Realitet. Men lad mig forudskikke dette, at da jeg paa et saa tidligt Tidspunkt, som det ifølge mit Kendskab til Sagen var muligt, interesserede mig for at faa Arbejdet over paa lokale Arbejdslederes Hænder, var det mig ogsaa bekendt, at Justitsministeren delte mit Ønske i den Henseende og rettede en Henvendelse til det Firma, som fik Arbejdet overdraget. Nu forekommer det mig at være naturligt, at naar et Firma har faaet et Arbejde overdraget, kan hverken Justitsministeren eller nogen Folketingsmand foreskrive dette Firma at benytte bestemte Personer til Arbejdets Udførelse, men maa indskrænke sig til at rette Henstillinger. Men een er der i hvert Fald, som ikke har kunnet forstaa denne ganske naturlige Ting, og det er Redaktøren af „Horsens Socialdemokrat“. Han spandt en meget lang Ende om disse meget mislykkede Bestræbelser, jeg har gjort mig i den Henseende, og